

малко трънкосливки си набрахме. Не, похубаво да кажемъ: кремъни носимъ за диканитѣ. Кремънитѣ, знаешъ, дрънчатъ сжщо като пари.

— Василе, ти дете ставашъ. Чакай да намѣримъ паритѣ, че тогазъ.

— Да речемъ де... Пъкъ най-сетне, сватанакъ, трѣбва съ време и за туй да се помисли.

Консула стана и се огледа. На самия край на селото, по-настрана отъ другитѣ, се виждаше една кжща, а задъ нея се тъмнѣеше голѣма градина. Каменната ограда, която я опасваше, слабо се бѣлѣеше въ тъмнината. Тая градина бѣше на Маринъ Вълчевъ, въ нея, нейде по срѣдата, имаше орѣхъ, а подъ него — темели на стара кжща. Въ тия темели сж паритѣ. Като разгледа мѣстото отворедъ, Консула намѣри, че ще бжде най-добре да влѣзатъ въ градината откъмъ горния ѣ край, защото е по-далечъ отъ кжщата и по нѣма да ги усѣтятъ.

— Хайде сега да вървимъ, — каза Консула. — И умната, че ако ни хванатъ тѣзъ чамурлийци, съдиратъ ни отъ бой!

Отдалечъ, отдалечъ, като хайдути, тѣ избиколиха презъ поляната, върнаха се следъ туй къмъ оградата и се прехвърлиха безъ трудъ презъ нея. Но щомъ се намѣриха въ чуждъ дворъ, сепнаха се, обзе ги безпокой-